

Arrest

nr. 122 557 van 15 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 augustus 2013 het Rijk binnen en diende op 21 augustus 2013 een asielaanvraag in. Op 23 oktober 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Chavakachcheri (Jaffna district, Sri Lanka) en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. In 1995 verliet u Chavakachcheri voor de oorlog en verhuisde u naar Puthukkudiyiruppu (PTK), gelegen in de Vanni-regio. Uw moeder werkte er voor de inlichtingendienst van het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers genoemd). Ze hielp bij het smokkelen van LTTE-leden naar Vavuniya, gelegen in regeringsgebied. Dit werk deed ze van 1997 tot 2007. Ze stond onder bevel van Ratnam master. Daarnaast kookte ze tevens voor het LTTE. Nadat in 2008 de strijd herbegonnen was in Sri Lanka, diende u op 10 februari 2009 PTK te verlaten omwille van de oorlog. U zocht eerst een onderkomen in Suthantirapuram. Na 27 dagen verbleven te hebben, vluchtten jullie op 7 of 8 maart 2009 verder naar Iranaipalai. Achtereenvolgens verbleven jullie toen ongeveer 15 dagen in Iranaipalai en 17 dagen in Mattalan. Rond 20 april 2009 trok u verder naar Valayanmaddam. Daar verbleef u ongeveer 26 dagen. Nadat u ook hier vertrok kwam u eind april 2009 terecht in Karayan Mullivaikal. Op deze laatste locatie verbleef u 11 dagen. Vervolgens trok u verder naar Mullivaikal. Daar verbleef u ongeveer 8 dagen en dan kwam u vermoedelijk op 13 mei 2009 terecht in Wadduwakal. Daar verbleef u 3 dagen en op 16 mei 2009 gaf u zich daar over aan het regeringsleger. Via Omanthai kwam u op 17 mei 2009 terecht in Ramanathankamp in Chettikulam, Vavuniya. Op 11 september 2009 werd u van daaruit overgebracht naar een school in Chavakachcheri. Daar werd u nog diezelfde dag vrijgelaten. U vestigde zich hierop terug in Chavakachcheri. Op 17 april 2013 werd u op straat opgepakt door CID van het leger. Zij brachten u naar Ushan legerkamp vlakbij Merusuwil. Daar werd u 2 dagen vastgehouden. Uw arrestatie hield verband met de activiteiten van uw moeder in het verleden voor het LTTE. Door verraad van voormalige leden van het LTTE was CID erachter gekomen dat uw moeder in het verleden leden van het LTTE smokkelde naar regeringsgebied. U werd ondervraagd over de werkzaamheden van uw moeder en werd onder bedreiging aangemaand personen die bij haar activiteiten betrokken waren aan te wijzen. U was hiertoe evenwel niet in staat. Vanwege de activiteiten van uw moeder verdachten ze u er tevens van lid te zijn geweest van het LTTE. Twee dagen na uw arrestatie werd u vanuit Ushan legerkamp naar het Joseph legerkamp in Vavuniya overgebracht. Daar werd u tevens ondervraagd door CID. Toen ze geweld gebruikten, gaf u toe dat uw moeder effectief personen voor het LTTE mensen smokkelde. U kreeg hierop te horen dat u naar Colombo zou overgebracht worden. Op 27 april 2013 kreeg u van een lid van CID in Joseph legerkamp het voorstel om u vrij te kopen. U ging hierop in en op 29 april 2013 geraakte u onder begeleiding van deze CID'er weg uit Joseph Camp. U werd hierop in ruil voor geld overgedragen aan uw oom. Hierop trok u naar Colombo waar u ondergedoken leefde bij uw moeder en uw zus, die na uw aanhouding naar Colombo waren gevlucht. Op 19 augustus 2013 verliet u Sri Lanka. In het bezit van een vals paspoort reisde u toen via Doha met het vliegtuig naar België. Nog diezelfde dag kwam u in België aan en op 21 augustus 2013 diende u in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Sri Lankaanse identiteitskaart; de geboorteakte en overlijdensakte van uw vader; de geboorteaktes van uzelf en van uw moeder en uw zus; uw tijdelijke identiteitskaart voor IDPs, uitgereikt tijdens uw verblijf in Ramanathankamp; een 'Relief Assistance Card' voor u en uw gezinsleden in Ramanathankamp; een document van Ramanathankamp met als vermelding 'Handing Over IDP On Medical Ground'; een 'resident certificate' van Ramanathankamp; een attest van het divisiesecretariaat van Puthukkudiyiruppu, waarin uw verblijf in Udayarkaddu South voor de periode 1995 tot 10 februari 2009 wordt bevestigd en een attest van de justic of the Peace M.P. Shanmuganathan, waarin uw arrestatie door CID op 17 april 2013 wordt bevestigd.

B. Motivering

Na nader onderzoeker van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas met betrekking tot uw beweerde verblijf in de Vanni tot 16 mei 2009 door een aantal vaststellingen dermate ernstig ondermijnd wordt dat hieraan geen enkel geloof meer kan gehecht worden.

In de eerste plaatst dient hier te worden vastgesteld dat aan het door u beweerde verblijf in Ramanathankamp van 17 mei 2009 tot 11 september 2009 geen enkel geloof kan gehecht worden.

Vooreerst kan aan de door u ter staving van dit beweerde verblijf neergelegde documenten geen bewijskracht toegekend worden. Het betreft hier vier documenten, met name een tijdelijke identiteitskaart voor IDPs (interne vluchtelingen), een noodhulpkaart (Relief Assistance Card), een bewonerscertificaat (residence certificate) en een overhandigingsbewijs (handing over IDP on medical ground). Deze documenten bevatten immers ernstige inhoudelijke tekortkomingen. Zo bevatten drie van deze documenten één of meerdere schrijffouten in de benaming van uw ontheemdenkamp. Twee documenten vermelden namelijk zone II/Ramanathan Welwere Centre. Op uw noodhulpkaart staat dan weer geschreven Ramanaphan Welwere Centre - Zone II. Uit de op het Commissariaat blijkt evenwel dat de officiële benaming Ramanathan Relief Village is. Uit deze info blijkt tevens dat tegen het einde van de oorlog door de Sri Lankaanse autoriteiten verschillende 'Welfare Centres' (niet 'welwere centres' zoals uw documenten vermelden) werden opgericht. Eén van de grootste was 'Menik Farm Welfare Centre' in Chettikulam. Ramanathankamp of 'Ramanathan relief village' was één van de vele zonekampen van dit 'Welfare Centre'. Uw documenten vermelden Menik Farm bovendien verkeerdelijk als Menic Farm. Op twee van deze door u neergelegde documenten is het bovendien duidelijk waarneembaar dat de zonenummer en naam van het kamp werden gewijzigd. Geconfronteerd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal met deze inhoudelijke tekortkomingen, gaf u in een eerste reactie te kennen niet in dit ontheemdenkamp te hebben gezeten, om direct hierna op deze verklaringen terug te komen (CGVS, p. 10). U gaf eigenaardig genoeg wel nog toe dat één van deze vier door u neergelegde documenten, met name het door u neergelegde overhandigingsattest vals is (CGVS, p. 10). Deze uitleg dat slechts één van deze documenten vals is, overtuigt niet. Voornoemdelijke inhoudelijke tekortkomingen werden immers vastgesteld op drie verschillende door u neergelegde documenten. Bovendien is het duidelijk waarneembaar dat het door u neergelegde valse attest (overhandigingsattest) werd opgesteld door dezelfde persoon die ook uw noodhulpkaart en bewonerscertificaat opstelde. Het handschrift is immers hetzelfde, alsook de handtekening en stempel van de persoon die deze drie documenten ondertekende. Door deze documenten, die betrekking hebben op de kern van uw vluchtrelaas, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden. Opmerkelijk in dit verband is overigens ook dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal de overkoepelende naam voor de kampen in Chettikulam, namelijk 'Menik Farm (Welfare Centre)' niet bleek te kennen (CGVS, p. 9). Zelfs wanneer u geconfronteerd werd met de naam Menik Farm, slaagde u er niet in aan te geven waar dit voor stond. U geraakte niet verder dan te zeggen reeds van deze naam gehoord te hebben (CGVS, p. 9). Dit alles ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, in het bijzonder ook uw beweerde verblijf tot mei 2009 in de Vanni. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat deze kampen in Chettikulam werden opgericht om burgers die in 2009 de oorlogszone in de Vanni waren ontvlucht in onder te brengen of te interneren.

Uw geloofwaardigheid aangaande uw beweerde verblijf in de Vanni tot 16 mei 2009 wordt daarnaast verder ondermijnd door een aantal onlogischheden en andere tekortkomingen in uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw beweerde verblijf de laatste maanden in de Vanni. Zo beweerde u rond 20 april 2009 vanuit Mattalan verder gevlucht te zijn naar Valayanmaddam, waar u ongeveer 26 dagen dagen verbleef. Vervolgens stelde u hierna verder gevlucht te zijn naar Karyan Mullivaikal en daar nog eind april 2009 aangekomen te zijn. Daar verbleef u 11 dagen, waarna u verder trok naar Mullivaikal, waar u ongeveer 8 dagen verbleef, alvorens rond 13 mei 2009 terecht te komen in Wadduwakal (CGVS, p. 2 en 3). Gewezen op de tekortkomingen in de tijdslijn van uw opeenvolgende verblijfplaatsen, stelde u zich de exacte data van waar u wanneer verbleef niet te herinneren. Deze uitleg overtuigt maar matig, temeer daar ook uw kennis over deze regio voor wat betreft het einde van de oorlog ontoereikend bleek. Zo bleek u niet op de hoogte van het instellen van een 'veilige zone' of 'no fire zone' door het Sri Lankaans leger begin 2009 (CGVS, p. 4 en 5). Nochtans maakten de plaatsten Mattalan, Valayanmaddam, Karayan Mullivaikal en Mullivaikal, waar u opeenvolgend verbleef, allen deel uit van deze 'veilige zone'. Het instellen van deze zogenaamde 'veilige zone' door het Sri Lankaans leger vormde een belangrijke gebeurtenis in het verloop van de laatste maanden van de oorlog. Burgers vluchtten immers massaal naar deze zone die vervolgens ook zwaar onder vuur kwam te liggen, met heel wat burgerslachtoffers tot gevolg. Dat u hiervan geen notie bleek te hebben is een ernstige tekortkomingen in uw verklaringen en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bevreemdend is ook dat uw Sri Lankaanse identiteitskaart, die uitgereikt werd in op 28 mei 2003 als verblijfsadres een adres in Chavakachcheri vermeldt, terwijl u op dat ogenblik volgens uw

verklaringen reeds ongeveer 8 acht jaar in Puthukkudiyiruppu woonachtig was. U slaagt er tot slot ook niet in aan te geven wanneer de laatste oorlog in Sri Lanka (ook wel Eelam IV of eindstrijd genoemd) begon en eindigde. U situeerde namelijk het begin van deze oorlog in 2008 en het einde in juli 2009 (CGVS, p. 11). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat deze oorlog begon in augustus 2006, met gevechten rond Trincomalee (Muttur) en rond Muhamalai/Elephant Pass en abrupt eindigde op 18 mei 2009 met de dood van de leider van het LTTE, Velupillai Prabhakaran. Ook over het verloop van deze laatste oorlog kon u weinig concreets vertellen (CGVS, p. 17).

Bovenstaande vaststellingen aangaande uw verblijf in de Vanni, zetten ook uw bewering dat u en uw moeder in het verleden in deze regio actief zouden geweest zijn voor het LTTE op de helling.

Overigens dient tevens te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde activiteiten van u en uw moeder voor het LTTE in de periode dat u beweerde in de Vanni gewoond ook door andere elementen overtuigingskracht mist. U kon hierover immers geen concreet en coherent verhaal vertellen. Zo bracht u bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal, wanneer naar de wijze waarop u in uw levensonderhoud voorzag, ter sprake dat uw moeder eten klaarmaakte voor leden van de inlichtingendienst van het LTTE. U hierover enkele vragen gesteld, bracht u geen andere activiteiten van uw moeder voor het LTTE ter sprake (CGVS, p. 7). Wanneer u vervolgens expliciet de vraag werd gesteld of u of uw moeder, buiten dat u 6 dagen bunkers diende te graven en uw moeder diende te koken voor het LTTE, nog andere zaken hebben gedaan voor het LTTE, antwoordde u bovendien ontkennend (CGVS, p. 8). Echter hierna merkte u plots op dat uw moeder van 1998 tot 2007 of ongeveer 10 jaar mensen voor de inlichtingendienst van de Tijgers smokkelde naar Vavuniya, gelegen in regeringsgebied (CGVS, p. 8). Dat u dit niet eerder ter sprake bracht, kan op zijn minst als opmerkelijk beschouwd worden. Uw bewering dat uw moeder, ofschoon zij ongeveer 10 jaar voor de inlichtingendienst van de Tijgers zou gewerkt hebben, niet over een Tijgeraam beschikte, overtuigt evenmin. Het was immers gebruikelijk dat al wie voor de Tijgers werkte een Tijgeraam kreeg. U weet bovendien weinig te vertellen over deze mensensmokkelactiviteiten van uw moeder voor het LTTE. Zo bleek u niet te weten hoe vaak ze dit soort werk deed of met welke mensen in het LTTE ze omging bij de uitvoering van haar bevelen (CGVS, p. 8 en 12). Aansluitend hierbij kan nog worden opgemerkt dat het uiterst merkwaardig is dat de autoriteiten u in 2013 zouden gearresteerd hebben omdat uw moeder in het verleden voor het LTTE werkte en zij meer hierover wilden te weten komen, maar uw moeder zelf met rust lieten. Geconfronteerd hiermee zei u dat uw moeder al oud is en dat zij hoopten meer informatie van u te kunnen loskrijgen dan van uw moeder (CGVS, p. 15). Deze argumenten houden evenwel weinig steek. U weet bovendien ook maar weinig te vertellen over uw daaropvolgende detentie in 'Joseph Camp'. U slaagde er bijvoorbeeld niet in details te geven over de personen die u ondervroegen of over andere personen die samen met u in hetzelfde gebouw werden vastgehouden (CGVS, p. 13 en 14). Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken gemarteld te zijn door het leger, terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde tijdens uw detentie slechts één oorveeg te hebben gekregen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.8. en gehoorverslag CGVS, p. 13). Geconfronteerd hiermee antwoordde u overigens ontwijkend (CGVS, p. 13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten.

Het UNHCR in zijn *Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka* d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal

beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen u beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit en gezinssamenstelling staan hier immers op geen enkel moment ter discussie. Met betrekking tot de door u neergelegde attest van het divisiesecretariaat van PTK en het attest van de Justice of the Peace M.P. Shanmuganathan, dient te worden opgemerkt dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om het LTTE profiel van zijn moeder en de hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Verzoeker maakt de LTTE activiteiten van zijn moeder geenszins aannemelijk. Verzoeker vermeldde initieel enkel dat zijn moeder kookte voor de LTTE (gehoor p. 7) en bevestigde nadien dat zij geen andere zaken heeft gedaan voor de LTTE (gehoor p. 8). Onmiddellijk nadien in de pauze stelt hij uit eigen beweging evenwel dat zijn moeder tigers smokkelde naar Vavuniya, doch kan niet duiden wanneer of hoe vaak ze dit deed, enkel dat het “*vermoedelijk van 1998 tot 2007*” was (gehoor p. 8). Indien verzoekers moeder aldus bijna tien jaar voor de LTTE Tamils naar vijandelijk gebied heeft gesmokkeld, dan is verder geenszins realistisch noch geloofwaardig dat zij geen Tamil naam had. Verzoeker kan haar contacten niet duiden, noch verklaren door wie zijn moeder zou verraden geweest zijn (gehoor p. 12). Dat zijn moeder hem daarover niet veel vertelde, neemt niet weg dat verzoeker gezien deze jarenlange activiteit toch meer had moeten kunnen vertellen, desnoods via eigen observatie of contacten met familie of derden. Verzoeker maakt geenszins geloofwaardig dat zijn moeder 10 jaar lang mensen zou gesmokkeld hebben voor de LTTE of anderszins belangrijke activiteiten voor de LTTE, die mogelijkwijs aanleiding hadden kunnen geven tot een vervolging, zou hebben uitgevoerd.

3.2.2. De kern van verzoekers asielrelaas dat hij wel en zijn moeder niet vervolgd zouden worden voor de beweerde, maar niet aannemelijk gemaakte, smokkelactiviteiten voor de LTTE van verzoekers moeder kan bezwaarlijk overtuigen. Verzoekers toelichtingen dat zijn moeder oud is (in 2013, 56 jaar) en een vrouw is, komen voor als vergezochte voorwendsels voor verzoekers onderhavige procedure, doch kunnen geen argumenten zijn voor het leger in hun strijd de eventuele LTTE-leden op te pakken die mogelijk in de toekomst kunnen verontrusten. Geenszins kan verzoeker gevolgd worden dat het “*voor het leger efficiënter en minder risicovol is om verzoeker op te pakken*” nu hij slechts tweedehandsinformatie kan geven, die zoals ook uit het CGVS-gehoor blijkt niet nuttig is. Daarbij is verzoeker gezien zijn leeftijd fysiek en emotioneel meer weerbaar dan zijn oudere moeder. Verzoekers verklaring dat zijn moeder geen problemen ondervindt (gehoor p. 6), haalt verzoekers beweerde vervolging geheel onderuit. Verzoekers verklaringen over zijn detentie en zijn beweerde ontsnapping zijn vaag, onwetend of onrealistisch en kunnen zijn verklaringen slechts verder ondergraven. Het volstaat niet te stellen dat zijn lacunaire verklaringen het gevolg zijn van een traumatische ervaring, wanneer ook de verklaringen over feiten die geen trauma's kunnen veroorzaken niet kunnen overtuigen dat verzoeker de voorgehouden feiten heeft beleefd of dat hij aanwezig was in de beweerde regio (verzoekers leefwereld toen hij niet bedreigd werd en zijn moeder beweerdelijk activiteiten had voor de LTTE) of – eventueel bij benadering – dat hij de situatie op het einde van de oorlog heeft beleefd. Hoe dan ook moet verzoeker de mogelijk impact van traumatische gebeurtenissen in die mate kunnen toelichten dat het realiteitsgehalte ervan kan blijken, *quod non*.

3.2.2.1. Verzoekers verklaringen aangaande de laatste strijd zijn immers ook onvoldoende en lacunair. Verzoeker kan zijn vlucht niet chronologisch correct duiden. Daar waar verzoeker benadrukt dat hij tijdens het interview meermaals heeft aangegeven dat hij moeite heeft om zich de exacte data te herinneren, dan gaat hij eraan voorbij dat de diverse etappes in zijn vlucht het ontkomen aan de eindstrijd en de vlucht om zijn leven en dat van zijn familie te redden, betroffen, zodat niet geloofwaardig is dat verzoeker zich dit niet levensecht en voldoende gedetailleerd zou herinneren indien hij dit werkelijk zou hebben ervaren. Indien “*Op het einde van .het interview heeft verzoeker overigens ook nog eens opgemerkt dat door alle gebeurtenissen in Sri Lanka zijn hoofd onstabiel geworden is*”, dan laat verzoeker na dit medisch te adstrueren. Daargelaten de discussie omtrent de veiligheidszone, situeert verzoeker de laatste oorlog daarenboven foutief van 2008 tot juli 2009. Indien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*SRB Sri Lanka, Militaire nederlaag LTTE, einde gewapend conflict*) kan blijken dat in de eerste helft van 2008 er zwaar gevochten werd langs de grens tussen regerings- en LTTE-gebied, dan blijkt eveneens dat *de facto* het gewapend conflict reeds veel eerder terug was opgelaaid. Dat verzoeker het einde van de oorlog foutief in juli 2009 situeert is niet aanvaardbaar te meer verzoeker dit koppelt aan gebeurtenissen die hij wel detailleert met name de vlucht voor de oorlog samen met zijn familie en hij beweerdelijk in het ontheemdenkamp terecht kwam de dag na het einde van de oorlog. Verzoekers vergoelijkingen (moeilijkheid voor verzoeker om exacte data te onthouden, geen groot verschil met de werkelijke datum) vermogen geenszins dit te verschonen. Evenmin kan blijken dat verzoeker “*wel degelijk heel wat informatie kon geven, zowel over het Ramanathankamp als over de Vanni-streek*” gezien hij niet eens kon duiden wat Menik Farm was (gehoor p. 9) en verzoeker verder verklaarde dat hij pas op 10 februari 2009 Puthukkudiyiruppu verliet, terwijl verzoeker de situatie aldaar eind 2008 – begin 2009 foutief beschrijft. Verzoekers verklaringen komen slecht ingestudeerd voor te meer hij verwacht met de situatie in Kilinochchistad (gehoor p. 10). Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vlucht van uit Puthukkudiyiruppu, noch zijn verblijf in Ramanathankamp.

3.3. Verzoeker gaat er ook ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten.

3.3.1. Aangaande de *Relief Assistance Card* hecht de Raad vooreerst geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder volstaan spellingfouten in officiële documenten van de officiële naam van de organisatie of andere belangrijke vermeldingen, wel degelijk om de documenten enige bewijswaarde te ontzeggen, zoals Ramanathan Welware Centre (*Relief Assistance Card*) of Family Detail, Zone I Manager, recommended and “foreurded”, pericalours, Ramanathan Welware Centre en Menic farm (*Resident Certificate*) of Ramanathan Welware Centre (*Handing Over IDP ON Medical Ground*). Het is niet aanvaardbaar dat officiële documenten van een ontheemdenkamp minstens niet de correcte officiële naam vermelden en voorts talrijke taalfouten inhouden. Dit kan evenmin worden losgezien van verzoekers gebrekkige verklaringen ter zake en gezien hij de naam Menik Farm niet kende (gehoor p. 9) en noch het begin en einde van de laatste oorlog noch zijn eigen vlucht chronologisch kon situeren. De *Resident Certificate* en de *Handing Over IDP ON Medical Ground* is manifest achteraf gemanipuleerd (gebruik van corrector en invullen van zone II / Ramanathan Welware Centre) zodat het vervalst voorkomt. Verder stelt de Raad vast dat al deze documenten ondertekend zijn door dezelfde K.S. en bezwaarlijk kan overtuigen dat eenzelfde persoon in al deze functies kon werken. Aldus kan geen enkele bewijswaarde aan deze documenten gehecht worden.

Aangaande de *Temporary ID Card* kan enkel blijken dat verzoeker afkomstig is van Chavakachcheri, zodat dit evenmin de door hem aangehaalde vlucht en verblijf tijdens en na de laatste oorlog kan adstrueren. Uit het gehoor blijkt bovendien dat verzoekers identiteitskaart die uitgereikt werd in 2003 ook als adres Chavakachcheri vermeldt terwijl hij beweerdelijk sinds 1995 in Puthukkudiyiruppu woonde. Aldus is verzoekers verblijf in en vlucht vanuit Puthukkudiyiruppu betwifelbaar. Indien verzoeker tevens een schrijven van 10 februari 2013 van het Divisional Secretariat – Puthukkudiyiruppu neerlegt waaruit

blijkt dat hij daar verbleef sinds 1995 tot 10 februari 2009 en verklaart dat *“inzake zijn identiteitskaart dient verzoeker te herhalen dat zijn adres in Chavakechcheri erop vermeld staat, daar dit als zijn oorspronkelijk adres nog steeds als zijn permanent adres beschouwd werd, ondanks het feit dat hij in die periode op andere plaatsen woonde - die echter voortdurend veranderden”*, dan kan dit de vaststelling dat verzoekers officieel adres Chavakachcheri is, niet ontkennen.

3.3.2. Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

Uit het gehoor blijkt echter: *“Uw tijdelijke IDP identiteitskaart heeft evenmin de juiste kleur?” “Ik heb dit origineel zo gekregen.” “Blijft u erbij dat het hier om authentieke documenten gaat die u verkreeg?” “Ja” “Wilt u overleggen met uw advocaat. (...) Is er iets dat u wilt wijzigen aan uw verklaringen daarnet afgelegd?” “Ja” “Zegt u maar?” “Ik zat niet in dit ontheemdenkamp.” “Vertelt u maar verder?” “Nog verder” “Zat u in de Vanni tijdens de oorlog?” “Ja” “Wat is er waar van de rest van uw verhaal vandaag verteld?” “Ik bedoel daarmee die kaart klopt niet” “U bedoelt u tijdelijke identiteitskaart?” “De familiekaart klopt niet (verwijst naar kaart met hoofding Zone II, Menic Farm Cheddikulam)” “En de rest van uw documenten mbt Ramanathan?” “Ja” “Ja, wat?” “De rest klopt wel” “U zegt mij dus dat deze niet klopt en de andere drie wel?” “Ja” “Daarnet zei u ik zat niet in het ontheemdenkamp? Daarmee begon u ?” “Welke kamp” “Zat u in Ramanathan?” “Ik zat wel in Ramanathan” “Daarnet begon u ik zat niet in het ontheemdenkamp?” “Ik bedoel dat dit papier niet klopt” “Van waar kwam dit document?” “Die hebben ze van daar gemaakt en gestuurd” “Wie heeft dit gemaakt?” “Wie weet ik niet precies” “Wie liet dit maken? Wie vroeg daarom?” “Ik kreeg dit van mijn oom” “De bemerkingen die ik daarnet maakt mbt de authenticiteit gaat zowel over uw twee familiekaarten en over uw tijdelijke identiteitskaart. Ik denk dat ik voldoende argumenten heb om te stellen dat ze alle drie vals zijn?” “Ik heb u de waarheid vertelt.”*

Aldus kan blijken dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij niet in het ontheemdenkamp Ramanathan zat en dat het document *Handing Over IDP ON Medical Ground* niet overeenstemt met zijn verklaringen. Waar verzoeker beweert dat dit een vergissing in de vertaling is geweest, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker naar aanleiding van het verhoor de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en zichzelf (gehoor p. 19). Ook in het verzoekschrift licht verzoeker niet concreet omwille van welke concrete redenen of aan welke omstandigheden dit te wijten zou zijn. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk in Ramanathan te zijn verbleven.

3.3.3. Betreffende het attest van 19 april 2013 van M. P. S. stelt de Raad vast dat hierin wordt gesteld dat verzoeker zelf gedwongen was om de LTTE te helpen, hetgeen tegenstrijdig is aan verzoekers eigen verklaringen dat hij vervolging vreest omwille van de LTTE activiteiten van zijn moeder. Overigens is ook dit document behept met spellingfouten (Sown (in de plaats van Sworn) tri-lingual translator).

3.3.4. Indien verzoeker dan ook vraagt dat er een *“grondiger onderzoek gebeurt van deze documenten, bijvoorbeeld via navraag bij de betrokken autoriteiten”*, dan laat verzoeker, gezien de op hem rustende bewijslast, na zelf dergelijk bewijs aan te brengen. Immers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.4. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, onwetendheden, onregelmatigheden, vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

3.5. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming enkel op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat niet in op de beoordeling van de CGVS aangaande de actuele situatie in Sri Lanka die de Raad pertinent acht. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker vroeg tevens "*Minstens het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat Generaal voor een grondiger onderzoek van de door verzoeker neergelegde documenten*". De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK